

L'Aina Font a l'entrada de l'Hospital Sant Joan de Déu, a Barcelona

Aina Font (26)

És graduada en Farmàcia per la Universitat de Barcelona i resident de segon any de Farmàcia hospitalària a l'Hospital Sant Joan de Déu de Barcelona, després d'haver aprovat el FIR (Farmacéutico Interno Residente) el febrer del 2019. La pandèmia del coronavirus, que ha fet trontollar el sistema sanitari espanyol, l'ha atrapat a Barcelona des d'on ha pogut aportar el seu granet de sorra per mirar de frenar el virus i disminuir els casos de contagi.

Com esteu vivint la pandèmia a l'Hospital de Sant Joan de Déu?

A l'Hospital Sant Joan de Déu la pandèmia l'hem viscut una mica diferent que als altres hospitals de Barcelona perquè, com que és un hospital pediàtric, es va intentar des del principi establir zones lliures de Covid-19. La voluntat era que seguís sent un espai segur per als nens i nenes als que atenem.

Tot i així, no hem pogut evitar atendre casos. Per mirar de controlar la situació, l'hospital es va marcar tota una àrea diferenciada destinada només a atendre pacients que s'havien contagiats del virus, sobretot embarassades i infants.

Heu treballat moltes més hores del compte?

Al principi, sí. Vam haver de fer més hores sobretot el cap de setmana. Com a pla de xoc es va decidir ampliar l'horari de la farmàcia de l'hospital –que és on jo treballo– perquè poguéssim repartir-nos en grups petits i fer torns més diferenciats. Era

un mètode de prevenció per evitar que ens contagiéssim entre nosaltres i que la farmàcia es quedés sense personal.

En plena pandèmia, has passat de ser resident de primer any a ser-ho de segon. Hi ha hagut algun problema?

Durant la pandèmia hi ha hagut molts canvis d'opinió per part del Govern. Al principi no ens volien passar de categoria, però al final han decidit fer-ho. La idea inicial era no canviar de categoria perquè quan els de cinquè any acaben, han d'entrar els de primer per seguir treballant amb el mateix nombre de persones i aquest any, a causa de la saturació de sistema, no hi ha massa temps per explicar als nous com funciona tot i la feina que han de fer. Per això, es volia aturar el relleu i deixar a tothom on estava. Al final, tots els residents hem passat de categoria i simplement hi haurà un buit de sis o vuit mesos fins que no es cobreixin les places de primer any.

Quina ha estat la part més dura?

Veure l'angoixa i la incertesa a la cara dels companys de l'hospital. Tothom anava molt atabalat i el personal estava una mica sobrepasat. Es notava la preocupació per com podia afectar la pandèmia als nens i nenes amb càncer que es tracten a Sant Joan de Déu.

Personalment, sobretot al principi i durant l'estat d'alarma en què no es podia sortir al carrer, el que se'm feia més difícil era mantenir un bon estat d'ànim anant a treballar a un lloc on les possibilitats de contagi eren més altes.

Has tingut por d'infectar-te o de contaminar els de casa?

Sí. Ara ja no tinc tanta por, però al principi sí que hi pensava molt. Els carrers estaven deserts i en tot el trajecte fins a l'hospital no em creuava amb ningú més; era l'única que sortia de casa cada matí.

A més, encara que no visc amb persones de risc, tenia por d'infectar-los i prenia moltes mesures de precaució cada cop que tornava de la feina per mirar de minimitzar les possibilitats de contagi. Només d'arribar a casa, em treia tota la roba i la posava a rentar. Jo també em dutxava immediatament. Per sort, segons els testos que ens han fet recentment, no el tinc ni sembla que l'hagi passat.

T'has obsessionat amb alguna mesura en concret?

Per ser sincera, amb força totes. Quan vius en estat d'alarma, però a més veus casos d'infectats davant dels teus ulls diàriament, t'obsessiones una mica amb tot el protocol en general. De seguida que va arribar el virus al nostre país, als sanitaris se'ns van cancel·lar les vacances, ens van dividir per grups de treball i vam haver de deixar de veure'ns els uns als altres - a no ser que ens hagués tocat el mateix torn-. Aquest canvi de dinàmica tan estricta va fer que ens canviés tota la rutina i la forma que teníem de treballar fins al moment. Parlar amb companys que treballen a Madrid, i que ho han viscut molt intensament, em va fer almar una mica.

T'has sentit indignada amb alguna actitud dels ciutadans?

Sí. Abans que es decretés l'estat d'alarma, estava molesta perquè sentia que la meua vida laboral havia canviat moltíssim en poc temps i, en canvi, veia que la resta de població no feia cap esforç per minimitzar els contagis.

Ara, amb tot aquest escenari i sabent el que hem patit com a societat, sortir al carrer i veure que la gent està fent cerveses amb els amics, sense cap precaució i saltant-se les mesures de seguretat, em fa enfadar. Els veig irresponsables i sento que no valoren ni respecten prou l'esforç que fem tots els sanitaris.